

Sygn. akt I ACz 708/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn (spr.)
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) **spółki z o.o. w L.**

przeciwko **G. W., W. M., M. W., T. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej M. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 6 października 2011 r.; sygn. VI GNc 208/11

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek strony pozwanej o zabezpieczenie wskazując, że pozwana nie dochodzi w niniejszym postępowaniu żadnych roszczeń, których realizacja wymagałaby udzielenia jej zabezpieczenia. Sąd I instancji argumentował jak w uzasadnieniu (k.126-127).

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniosła pozwana M. W., skarżąc je, wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez udzielenie pozwanej ad/3 zabezpieczenia w formie wnioskowanej w zarzutach do nakazu zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, argumentując jak w uzasadnieniu (k.133).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że na gruncie przepisów zawartych w art. 730 i nast. k.p.c., celem udzielenia zabezpieczenia jest zwiększenie skuteczności postępowania cywilnego poprzez zapewnienie, że pomimo upływu czasu koniecznego dla rozstrzygnięcia sprawy możliwe będzie osiągnięcie zamierzonych przez stronę celów tego postępowania. W tym też szeroko pojmowanym zakresie dokonywać należy oceny łącznego zaistnienia przesłanek określonych w art. 730¹ § 1 k.p.c., a warunkujących udzielenie zabezpieczenia w postaci uprawdopodobnienia roszczenia i interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia, zdefiniowanego w § 2 cytowanego przepisu.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że zasadnie Sąd Okręgowy wskazał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą przesłanki do udzielenia zabezpieczenia, albowiem pozwana w niniejszej sprawie nie dochodzi żadnych roszczeń, których realizacja wymagałaby udzielenia jej zabezpieczenia. Nadto należy zauważyć, że interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (7301 § 2 k.p.c.), co także w przypadku pozwanej nie występuje. Niezależnie od tego należy wskazać, że w świetle art. 492 § 1 zd. 1 k.p.c. nakaz zapłaty z chwilą wydania stanowi jedynie tytuł zabezpieczenia. Tylko nakaz zapłaty wydany na podstawie weksła, warrantu, rewersu lub czeku staje się natychmiast wykonalny po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia (art. 492 § 3 zd. 1 k.p.c.) i wówczas wniosek pozwanej należałoby (mimo literalnego jego brzmienia) rozważyć w świetle art. 492 § 3 zd. 2 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie jednakże z treści nakazu zapłaty nie wynika, by został on wydany na podstawie weksła, warrantu, rewersu lub czeku. Ta okoliczność wskazuje więc dodatkowo na brak podstawy do wstrzymywania dalszych czynności egzekucyjnych (bliżej nieokreślonych przez pozwaną), albowiem nakaz zapłaty z dnia 31 sierpnia 2011 r. (k.76) stanowi jedynie tytuł zabezpieczenia, a nie jest tytułem egzekucyjnym (zob. także art. 777 § 1 k.p.c.).

Niniejsze postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (Komentarz do art.108 kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio, T. Demendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008). Orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie są wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (uchwała SN z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, uchwała SN z dnia 31 maja 2000 r., III CZP 1/00, i uchwała SN z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2006 r., II CNP 31/05). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (postanowienie SN z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96). Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wniosek, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpaddingowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania. Takim też wpaddingowym orzeczeniem jest niniejsze postanowienie. Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji tego postanowienia byłoby przedwczesne w świetle art. 108 k.p.c.

Z tych też względów - na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. - orzeczono jak wyżej.

mw